

TEKERLEKLİ SANDALYEM BANA GÜLÜMSÜYOR!

Oysa ben pek fazla bir şey de beklememiştim senden, küçük bir umut ışığı, hani hiç söndürmediğin ve söndürmeye de niyetlenmediğin bir ışığın eşliğinde, küçük düşler kuralım istedim hep, hep dua et derdin...

Dua ettim hep, sonu/ucu bize bağlı aminlere muhtaç dualarım...

- Kabul oldu mu?

- Bilmem, daha ömrümü tamamlamadım!

Hem, "Kabul olmayan dua yoktur!" derler. Rabbimiz, öbür tarafta bile olsa verir"miş?" dualarımızı.

İçinde insan olan ve toplumsal baskıların yaşanmadığı tek bir hayat yoktur herhalde. Hele dört

tekeriniz ve taşınmaz, alınmaz ve satılmaz düşleriniz varsa, o hayat zaten hiç sizin olmamıştır...

Yokluğa sıkışmış, başka olmazlıklar içinde bir beden, bir can ve binlerce kırık düş...

Çocuk ruhuna anlatması gerekenleri ve imkânsızlıkları belki, "Sen sakatsın!" başlıklarıyla bir suçlusun gibi, ruhuna fırlatırlarken; hem de en sevdikleri...

Ne yazık ki, acıttıklarını dahi anlayamazlar çoğu kez.

Yüreğindeki yaraları ile yaşamda kalmayı öğrenmiştir bile "sakat" denilen engelli...

Etrafında gördüğü yüzler, yorgunluk ve bıkkınlığı güya gizleyen maskeler edinmişlerdir. Her biri, seviyordur gerçekte belki ama çoğu çözüme uzak ve "nasılsa" demeyi yeğleyici bir ön yargı da onları esir almıştır aslında.

Bir iç ses:

- Koparıp alacağım alabildiğim kadarını düşlerimin, size bırakmadığım her an benimdir!
ve ekler;

- Yaralı bir asker gibiyim cephede farz ederek, ömrümün toprağından sizlere ölene değin bir taş dahi vermeyeceğim...

Teslimiyet mi sandınız yanağımdan süzülenleri? Savaş hiledir, demiş peygamber!

Bencilliğimizin elinden tutar mı Yaradan?

Ölçüldüğünüzü ne çabuk unuttunuz, basit şeyleri vermeye çekindiniz, üstelik ortak yükler bir nebze de olsa hafifleyecekken.

13 yaşında bir çocuktur engelli kimi zaman, ruhu onu gençliğine hazırlarken ve kalbi deli deli çarpmaya başlarken, bedeni başka bir âlemden bahsetmektedir ve ona çoktandır hazır olmadığı başka bir sınav hazırlanmaktadır.

Kırgın ve gönlü yorgun, yorgan altında bir dua: "Allahım, ne istediğimi biliyorsun! Biliyorum, çoğu değişmeyecek kırıklıklarım olacak ama bana en azından artık atamadığım adımlarım yerine başka şeyler ver... Hiç olmazsa vaat ettiğin güne değin gönlümü daha az kırsınlar.

Ve yalnız senden dilediğim dualarıma, daha çok insanlara acziyet duymak eklenmesin.

Bir dört tekerim olsa yeter, elim ayağım sınavım olsun, kabulüm.

Kendi kendime konuşmuyorum biliyorum, varsın ve canım çok yanıyor!"

Binlerce düşünce karmaşasında boğulur her gece engelli, 13 yaşında çocuk. Olağan bir gündür, engelli olalı yıl olmuştur ama hala dört tekeri olamamıştır çocuğun, oturduğu yerden bir bardak su ister, hiç içinden gelmese de ve eksikliklerine tekrar ayna tutulacak olsa da bu hale alışmayı da diler.

- Koca kız oldun alsana kalkıp!
(Şakadır bu aslında!)

Gözlerinin dolduğunu fark edebildiğinde gelen cevap daha başkadır.

- Tamam, sana da bir şaka yapılmıyor, ne alıngansın ya!
- Hayır içmiyorum! İçmeyeceğim üsteleme!
- Bu kadar da büyütülmez ki, amacın nedir?
- ...

Susmak ya da susmamak bütün mesele bu! Olmak ya da olmamak mıydı yoksa?

Mahkûmiyeti artıran kimlerdir, yıllarca dört tekeri bin bedele eş görenler?

Açlık mı daha kötü, yoksa esaret mi?

Cam önünde binlerce çiçek bekliyor, gülleri izliyor, laleleri ve dallarına konan bülbülleri kıskanıyor. Konup göçen kelebek ve arıları bile...

Gerçeğinizle düşleriniz cebelleşmeye başlar hani, alıştığınız adımlar yoktur artık ve giden iki ayaktan ibaret değildir. Ayağın götüreceği tüm duraklar daha öteye kaymıştır, pasaport gerektiren yerler kadar mesela...

Pasaportunuz, yakınınızda ve uzağınızda olanların elleri ve dudağı arasında, sizse karma bir iklimde kimi zaman alev alev, kimi zaman zemheri...

Unutmayı öğrenmelisiniz?

- Elimde kalanlar bunlar mı?
- Ne olacağımdan başka hiçbir kaygım yokken, ne farkım var ki yaralı kuş senden?
- ...

Beslediğim iki muhabbet kuşum vardı, yavrudular, dört yavrudan biri doğuştan engelliydi. Yani, yumurtadan çıktığından beri. Annesi onun diğerlerinden farklı olduğunu hissedince onu reddetti. Ayırdık, biz ilgilenmeye başladık, annem ve ben her yolu deneyerek yem yedirmeye çalışıyorduk. Başardık da. Kalçaları çıkıktı ama kanatları sağlıklıydı, gagasıyla tutunarak kutusunda dolaşabiliyordu. Ne garip, bana ne çok benziyordu. Onunla geçiyordu neredeyse tüm zamanım, oyun bile oynuyorduk, kanatları büyümüşü, artık canla başla uçmak istiyordu. Elime alıp zarar görmeyeceği şekilde yatağın üzerine doğru havaya attım, gideceği yönü değiştirdi ve yere indi ve pek bir özgürlükçüydü kendileri. En sevdiğimiz oyun buydu artık. Onu kafeste tutmuyordum hiç, küçük bir kutusu vardı, ön tarafı kesilmiş ve odamda hafif yüksek bir yerdeydi. Canı uçmak istediğinde gagasıyla tutunarak ön kısma gelir, kendini aşağı bırakıverirdi. Kendini indiği yerden alıp, evine bırakacağımızı bildiği için hiç canını düşünmezdi herhalde, öyle emindi ki zarar görmeyeceğinden ama...

- Eve fare girmiş!
- Nerede?

- Salonda, burada falan dolaşiyor, şuna bir şey yap!
- Zehir yok mu, koy bir köşeye?

- Yok! Acele et, kemirecek her şeyi.
- Tuzak kuralım ona o zaman.
- Komşuda vardı alıp kuralım.

- Benim odama kurmayın!

- Berduşa bir şey olmaz, o kutusunda.

- Hayır, o uçabiliyor!

- Nereye kadar? saçmalama kızım!

- !!!

Tuzağı tüm üstelemelerime rağmen, gizlice kurmuşlar yatağımın altına ama açıkta kalan bir köşeye. Odamda olmadığım bir sırada misafir gelen birkaç çocuk kutuya yaklaşınca; Berduş, kendini atıvermiş boşluğa,

- Çat!

Tek bir sestü duyduğum ve kalbimde kopan bir sızı. O an kutuya izinsiz yaklaşan çocuklara mı bağırımalıydım yoksa tuzağı odama kuranlara mı? Gözyaşları içinde hepsini yaptım.

- Abartma ama altı üstü bir kuş!

- Üstelik yaralıydı, bak hem kurtuldu sayılır!

- Kurtuldu mu?

- !?

- Kurtuldu mu? Beni de kurtarın o zaman!

- !?!?

Ruhu hala teslim olmamış bir savaş esiri asker gibiydim çoğu zaman, yaslanabileceği bir asayı kurtuluşa bağ sanan. Bedenim çoktan diz çökmüş canı burnunda, tutsan çıkacak tutsan...

Bilemezdim bazı şeyleri çözüm zannederken gerçeğin pek fazla değişmediğini. Gözyaşları içinde geceleri yorgan altında dualar ederken,

- Allahım çok şey değil, el ayak değil istediğim, sadece dört tekere de razıyım, hem söz veriyorum beş vakit namaza da başlayacağım!

Demek gafletinde de bulunuyoruz çocukça dualar ederken. O ise bu eksik ve kusurlu duaya cevaben, 4 tekerli, aküyle çalışan, rüyasında bile göremeyeceği bir nimeti yollayarak sonsuz ihsanını göstermiştir artık, gençliğe adım atmış ve sabretmiş olan çocuğa. Sabrın sonu selamet denmiştir ya, ne sabrın ne de sabredebeklerimizin sonu olmadığına hayatta olduğumuz sürece defalarca şahitlik ediyorum hâlâ. Eksik kalan yanlarımız büyüdükçe sanki daha da çoğalıyordu. Çocukken oyunlara eşlik edemedik ya, hani büyüdük, oyunları hâlâ çözemedik, vakitlice öğrenemediğimizden herhalde.

- Sen zayıfsın düşersin canın yanar!

Diye seni esirgemeye çalışan büyüklerin artık,

- Sen engellisin, canını yakarlar!

Diyerek tekrar perde çekerler hayatla aranız. Gerçekte ne düşmenize izin vermişlerdir ne de yaşamanıza.

Keşke çocukken düşseydim de dizlerimde yaralar hiç eksilmeseydi ve keşke büyüdüğümün farkına vardığımda kalbim birçok kereler kırılmış olsaydı. Belki de bu yaşanmamışlıklar böyle canımı yakmazdı. Çok mu geç kaldım acaba yoksa daha vaktim var mı?

Artık beni hayata taşıyan ve bundan hiç şikâyet etmeyen tekerlerim de varken geç kalmış sayılmam herhalde.

Tekerlekli sandalyem, bana gülümsüyor!

Sultan Öztürk